

spredte beboelse eller arealets udviklingstrin, ville finde det ugørligt at anvende nogle af konventionens artikler.

Arbejdergruppen og en del regeringsrepræsentanter foreslog denne artikel udeladt ud fra den begrundelse, at de foregående artikler efter den i kommissionen foretagne ændring gav adgang til visse undtagelser, og at det ikke ville være ønskeligt gennem artikel 7 at åbne en endnu videre adgang til at fravige konventionens bestemmelser. Dertil kom, at tilsvarende tidligere undtagelsesbestemmelser havde skabt vanskeligheder ved fortolkningen og ved konventionens anvendelse og derfor var resulteret i, at disse konventioner ikke var blevet anvendt. Kommissionen vedtog, at artiklen skulle udelades.

Til slut behandlede kommissionen på ny spørgsmålet om, hvorvidt de vedtagne bestemmelser skulle optages i en konvention eller i en henstilling. Arbejdergruppen ønskede en konvention, idet den hævdede, at en henstilling ikke ville give arbejderne de samme garantier som en konvention. Arbejdsgivergruppen var imod vedtagelsen af en konvention og ønskede, at der kun skulle vedtages en henstilling, idet man — som allerede nævnt — henviste til, at San Francisco-konventionen nr. 87, som arbejdsgiverne havde stemt for, allerede fastslog den fundamentale ret til at organisere sig, og at de detailspørgsmål, som de nu vedtagne bestemmelser omhandlede, i højere grad havde deres plads i en henstilling end i en konvention.

Kommissionen vedtog imidlertid med 106 stemmer mod 60, at bestemmelserne skulle indeholdes i en konvention.

Der var ikke tilstrækkelig tid til, at kommissionen kunne behandle den anden del af det arbejdsprogram, der var henvist til den, nemlig spørgsmålet om kollektive arbejdsaftaler, frivillig mægling og voldgift og samarbejde mellem offentlige myndigheder på den ene side og arbejdsgivernes og arbejderne organisationer på den anden side, og kommissionen måtte derfor indskrænke sig til at foreslå konferencen en resolution om, at disse spørgsmål skulle sættes på dagsordenen for næste arbejdskonference.

Under behandlingen i plenarforsamlingen af det af kommissionen vedtagne konventionsudkast stillede arbejdsgiverne ændringsforslag om, at det internationale instrument skulle have form af en henstilling i stedet for en konvention, men dette ændringsforslag blev forkastet med 35 stemmer for og 100 imod.

Konvention (Nr. 98) om gennemførelse af principperne for retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger.

Efter at være blevet sammenkaldt i Genève af Det internationale Arbejdsbureaus styrelsesråd og efter at være trådt sammen til sit 32. møde den 8. juni 1949, og

Efter at der er opnået enighed om vedtagelsen af visse forslag om gennemførelsen af principperne for retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger, der er opført som 4. punkt på mødets dagsorden, og

Efter at have besluttet, at disse forslag skal tage form af en international konvention, vedtager Den internationale Arbejdsorganisations generalkonference idag den 1. juli 1949 følgende konvention, som benævnes konventionen om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger af 1949.

Artikel 1.

1. Arbejderne skal på fyldestgørende måde beskyttes i deres arbejde mod foranstaltninger, der går ud på at modarbejde fagforeninger.